

ČOVJEČICA

SONJA MANOJLOVIĆ

SADRŽAJ

VRIJEME JELA	1
Svega se sjećam	2
Ogledala	3
Svak svojim poslom	4
Vrijeme jela	5
Najlakše je sebe nacrtati	6
Ne gledajuć sočnih sirena	7
Pred smijehom svi uzlijeću	8
U PUTNOJ GROZNICI	9
Bezbrojni svjetovi	10
Društveni događaj	11
U krugu stojimo	12
U putnoj groznici	13
Uzmi ono što je bilo moje	14
Odluka	15
Gost	16
NEČUJNO NE	17

Preživjeli	18
Sad	19
Nečujno <i>ne</i>	20
Riječi	21
Sve kraća pitanja	22
Na sunčevu mjestu	23
Čudna vremena	24
POZDRAVI	25
Putna groznica	26
Pozdravi	27
Ironični deminutiv	28
Nenapisana autobiografija	29
Stižu gnomi	30
Zamotuljak šutnja blues	31
Doživljaj ničega	32
NEJASNO MJESTO	33
Igra skrivača	34
Neotvoreno pismo	35
Nisam bila nitko drugi	36

Ne nije ne	37
Abel i Kain	38
Kakvo je tvoje <i>ne</i>	39
Nehipnotička regresija	40
DRUGI ŽIVOTI	41
Na Boulevardu Saint-Michel	42
Rituali	43
Zapamtiti Berlin	44
Uzimanje gledanjem	45
Ljepotica dobra srca	46
Veće ljubavne poezije	47
Što može	48
Zatvorski dani	49
Rođen	50
Beskućnica	51
Vrijeme posjeta	52
O autorici	53
Impresum	54

VRIJEME JELA

SVEGA SE SJEĆAM

Ako je to sve, svega se sjećam,
i kuća razbacanih u ono što se ne čuje,
i dječjeg govora, stiješnjenog, opsjednutog

u vrtu, među jagodama
ugrizi života,
praštate li, dakle, najjednostavnije

Te oči uske!
Nije zaboravljeno!

Ubit će sve što volim,
čitam s materine ruke,
suhoća svijeta, riječi idu preko vode,
takav je to grad, razoren u predmete
Jedan po jedan
Toliko je ostalo od doma

OGLEDALA

Niz kuću, niz krošnje, do šume
da mi se prosiplju
i do zadnjeg daha
ogledalca, zrnca, zvonca
skrivaju u lišću,
i da ne mogu više, ne mogu dalje,
i ne kažu čemu otac, čemu majka,
čemu juha pramaljeća
Jer ih vani držiš, u tami se njišu,
i u lice unose
Pred ogledalom
zure
tegle i odtegle
dijelove tijela
u bajkovito Nemoj!
u čarobnjačko Samo daj!
U ogledalu sve je jasno
Ili se nagnem bliže, ili zatvorim oči

SVAK SVOJIM POSLOM

Sad znam da svi ste pozvani
i zasjest ćemo, i jest ćemo
što jede i goluždravac
usred moje kuće
A prvo je pojeo kuću
Razbio zidove od stakla
Jede sada, i gore, i dolje
U nestvarnom pojeo je sve
I šutke
do ogledala me pogna
u dva-tri skoka
Dođite, dobro se znamo,
dokrajčit ćemo knjige života
Simuliram jasnoću
kao da mu je dosta
ničega dosta
Ne podrazumijevam više
Doslovno, i na površini, sve je
hrana i toplota

VRIJEME JELA

Ulicom hrane proći, druge mi nema
Osim okom, danas neću probat
svu slast Grčke
i lepinje Orijenta
Ni u svemirsko pilence,
obmotano oko svoje osi,
zarezat, potonut
Ni razmaknut hljebne skute
sandwicha, falafela
Ne šašliku, i *ne* svadbenoj riži
Nakostrušeni morski stvore,
udove svij, zašuti,
kraj mene može se preživjet
Proći ću ispod mosta,
ne - pljoskom o čelo,
samo mlat vode iza čamca
Zaista moram razmisliti što ću, kud ću
kad bude vrijeme jela
Svaki svome, kažu vedra lica,
svikla nepca
U izokrenutom oku zvjezdoznanca
stijesnih se i ja
u lirsko, nerazumno *Mi!*
- pa drobež, mrvež, rub prizora
žderuckam
od jutra do sutra

NAJLAKŠE JE SEBE NACRTATI

Najlakše je sebe nacrtati
na putu, svakako na putu
kao točku, zgusnut krug
Ni dažda, ni sunca, ni zraka
Sve puno tu je prazno
odbljesak
kuća na leđima
Al nećeš duše umiriti riječju
udarcem na vrata
Iz kuće odmah izlete svi,
ostane oko okruglo, ustrašeno,
rasvijetljeno
To je najlakše nacrtati
Osmijeh koji nam treba
Svijetleći kotač, molitveni mlin,
da smrvljeno melje i melje
do bijelog usijanja
i jasno je
sutra će me se moći voljeti
danas ne

NE GLEDAJUĆ SOČNIH SIRENA

Penji se! Šćapi! Čas tone
u duboko zelenilo,
čas izranja čitav kvart
Ne gledajuć sočnih sirena
pusti se,
pusti, sve je u redu,
u kožu zapakirano, još bez greške,
ne providi se, ne prolijeva krv,
ne cvrče tetive
Sjedajmo, dakle, na uglačane stolce
i pređimo s poslijepodneva na večer

PRED SMIJEHOM SVI UZLIJEĆU

I smijeh proždre sve,
čovjeka, i sobu,
preokrene kuću u zraku
Nadme se i lebdi
Pa, što, ako padamo i posrćemo,
žamorimo i kričimo, za pod pričvršćeni,
izvirujemo tamo-amo cijele večeri

U PUTNOJ GROZNICI

BEZBROJNI SVJETOVI

Tjelesnost tako odbojna,
i sićušna, i obraštena,
što može dohvatit svojim rukama
Protresti kozmički jastuk
Što može zakotrljat,
što gonit bičem spola
zgužvan ljudski klon
Ljusk po ljusku
kićeno razmatat, kićeno odbacit
baš tim rukama

DRUŠTVENI DOGAĐAJ

Zbog tebe i tebi sličnih,
baš kad zaustiš,
baš kad se okreneš,
prinose cvjetove, sve žarkije

ubrus na nijema usta,
na sredinu, na brisani prostor

tu čuče kao omanji gradovi,
premeću se,
šutiraju svjetle osmjehe

i zato smo ih gledali, gledali
i na kraju pojeli

U KRUGU STOJIMO

U krugu stojimo,
u hladnom i u praznom,
njihovim zvučnim kalupima udaramo
jednim o drugi
na svečana jekovita vrata duše
Uzgledaš li,
na odru niču stabla, padaju voćke
kraj naručja zatvorenog, zabranjenog
Ljubimac žena, iza orahove planjke
uzlebdi još jednom, manje tajnovit
no poslije
U zraku cvatu ruže

U PUTNOJ GROZNICI

Tvoj bog je dugo šutio
Davno ti reče U četiri zida ostani
i pokrij se, neka te zvizne jastuk od paperja,
list papira, pidžama od frotira, sve pomaže
Budi nevidljiva kocka svoga stana,
do tržnice šmug sitna kroka,
i s nje se po vodi vraćaj
A što ti drugi donijeti ne bi mogli?
Ledenu vodu
za čulo po čulo,
lednu vodu,
svijet, jedan za sve

UZMI ONO ŠTO JE BILO MOJE

Kuću po kuću izokrene,
u četiri zida pljasne
s bilo koje strane svijeta,
zakiti gubac
dobro poznatim šiljatim uhom

pa čekaj da opiše sebe,
pa čekaj da složi jedno u drugo,
kuću u dvorište,
dvorište u stisnutu šaku,
iz nje pljušte
ptići

samo njih ću danas zvati, kaže
samo njima odgovorit

sklopit oči, zabacit glavu,
kao rukom odnesena
nestat

ODLUKA

U kojem ću svijetu od sada živjet?

I ovaj do mog,

kovrče sijede lijepeć na čelo,

na njuškave oči,

u obje ruke objesit će po teg

umilna pjeva

U velebnom dobošar, škuri vrabac – glavonožac

pod sitom,

motreć što osta iznad,

u rukama ljudi

kojima otkriješ samo ime

GOST

Padova, 2002.

Iščupa krov
put prazna neba,
i na pramac svoje lice pričvrsti

A gdje su, gdje su, pita

One umiljate, što postale su tek ljubazne,
sad pojasne se odmah same,
kotrljajući sve
ka večeri

Jurimo amo, jurimo tamo,
kroz kožu usplamte vrata u druge svjetove
Ljulja se, njiše, gost je
na dubokoj, čistoj vodi
u zoru

Dolje su, potopljene

piazza della frutta, piazza delle erbe,
bombe u hranjivoj tišini

NEČUJNO NE

PREŽIVJELI

Nešto manje živ,
u vrisku ispod glasa,
lirski uznosito tjeraš kasom
do jezika strana, nepoznata

Ruka u ruci, nepodnošljiva je!
Slavujske jezike začinit, pojest
krišom!

Pomirit se sa svijetom,
iščupat mu buntovno srce,
magnet za gladne!
Ništa nije samo tvoje,
od čega ćeš živjet?

SAD

U zrak da skočim, iščilim,
ne mogu
Kroz vodu da propadnem
u korijen što niče,
nije dano
Vatreni češalj struže,
živim zatrpanu,
samu
Sve uliježe u se,
oblizuje se,
i gladno, i sito,
razum caruje

NEČUJNO *NE*

Pa, ako i nisam sebe uvježbala
uvježbane su riječi : reci *ne*, reci *nije*,
kad dođe da se reći mora

jer od sada samo ćemo tu živjeti,
u jasnoći novog čula
sveosvjetljavajućoj čeljusti
strašnog

ni otac, ni mati
zaštitit ne mogu

ni uzet
ni dodat
ono do čega mi je stalo

RIJEČI

Uporno vrve
u istom smjeru
ako im ne kažem
u bijelom snu pristajem na sve
Izranja okata galaksija
sisanče kipućeg mlijeka
njuška i pipa
u tom slijepom dodiru ponekad me ima
a ipak sam s onim s kim sam
i učinit ću što sam naumila

SVE KRAĆA PITANJA

Sve kraća pitanja

Usamljenički, graktavi, žetonski

do mene dopire: Kaj? Kaj? Kaj?

Ni Kaj.

Mlinsko kamenje iščupana srca

U čarobnoj odmaglih bući

i evo me doma

Opet sam gluha, slijepa, nijema

Na vjetru šuštim rasporena

Čulo po čulo,

to je sve što ću još dati

NA SUNČEVU MJESTU

Sad bi se, konačno,
i sklopčati mogla,
pužući u krug godišnjih doba
Sad bih se i zaključati mogla,
oči u oči sa zidom knjiga,
jer svejedno je starici, ključarici,
spavam li
ili sam budna
Svjetlo dolazi jedino iznutra,
svjetlo je plaćeno, svjetlo je konačno moje

ČUDNA VREMENA

Sve što se živo uz zidove stišće,
grane li sunce, ili zazviždi snijeg,
u prozirnomo plaštu, kao blesavo jaje,
ljulja se naprijed i natrag,
pod zaštitom zemljine teže,
čubi i mjerka, raste iznutra
Vani je hladno,
vani je važna šuplja ptičja kost

POZDRAVI

PUTNA GROZNICA

Na stolu je popis onoga
do čega mi je stalo
Mažene stvari, odbačene stvari
Mile kroz poluživo kamenje i travu,
provuku se i uruše
I ptica se, na nebeskim raskrižjima
pjevujući, uruši sama u sebe
I čovjek, idući za samim sobom,
kao da je drugi,
pruži ruku
i uruši se
Pa, tko bi mogao baš ono nevidljivo
zaista htjeti, bez svjedoka
Ono sveprisutno prisvojiti
za vječno disanje

POZDRAVI

Pozdravi, čas nosati, čas uhati,
glavonje,
nikad te nisu koštali
Ali, pričekaj malo,
ni oni nisu od danas,
stižu jučerašnji,
čas posla – i sutrašnji
Iz svemirske škrinje njihovi prozori,
i vrata, amo i tamo,
dočekat ćeš ih,
patuljanderu sveznajući, okati

IRONIČNI DEMINUTIV

Čas posla,
ne znaš za strah,
okrenut glavu, izbočit čelo:
dežuram! ne spavam!
Pa pesnicom o grudi srčano tuci
koliko ti drago,
propinji se,
kroti neukrotive patuljke,
daj im šumskog zraka,
planinu im daj!
Sebi za ljubav, nikom drugom.

NENAPISANA AUTOBIOGRAFIJA

Ponekad kažu da su ljudi
ponekad da su mačke
i ja sam na njih svikla
da mi se na pola puta nađu

Kažu da su bliski,
uštihani uz put,
i umirim se tada,
u rijetkom zraku i sama kiborg
doneseno biće

Kako se baš na pravom mjestu nađem?
Kako do tebe stižem?
Zatvorim oči, udahnem duboko

STIŽU GNOMI

Mjestašce je, istina, zabačeno
al svakom u ruci karta,
za leđima suigrač nijemi
U svjetlo lampe taj se čuva stupit,
a kad se stolice odmaknu,
stopit će se lako s mrakom,
korak mu je brz, zemlja mu je ravna ploča

ZAMOTULJAK ŠUTNJA BLUES

Babina svila jesenja:

već goruća se tka.

Kad bi stao babac!

Kad bi mogla babičica

zatvoriti oko – ne se baš u svemu gledala!

Ali, jedno drugo traži, copra,

ne se zaustavlja!

Da li te itko ikad tako tražio

do očnog dna?

DOŽIVLJAJ NIČEGA

Iznenada poskoči i kaže
Ni koraka dalje, gledaj
I sa obje ruke zaokrene vlastitu glavu,
dovuče pred tebe šuplji osmjeh djevojčice
na nijemoj glavi odrasle žene
Gledaj, i gledaj, i gledaj,
ne živi
Sve ću to sada obaviti ja
i pokazat ću ti kako

NEJASNO MJESTO

IGRA SKRIVAČA

Vrišteće lasi, zubi i nokti
noćno su cvijeće
na krevetskoj visoravni
od daha, najtanjeg stakla
Kuća za mene, svijet za nas
Treba mi budnih, kažete, anđela
A obična niska,
dirke od majušnih, još nijemih,
na ženskom vratu?
I tko je ta žena?
Samo se nada da će muzika
biti praštajuća, meko užljebljena,
i da će se ujesen, još svi mladi,
razići
i dalje od rampe i svjetala
tražiti

NEOTVORENO PISMO

Reci, što danas obećava nebo?

Jednako sjaji

Iz navike

sve stoji u zraku

Veselo, preveselo svaki put

udahnem, uzdignem lice,

tu nema ogledala,

samo gorući obruč

za skok

Gram

solu za čitav život,

atom snage

do kopna

a ne

beskonačno *ne*

NISAM BILA NITKO DRUGI

Ušla sam u ljetni pljusak,
odvela ga
do viđenja, kako ti to voliš nazvat
I svoje lice, čvrsti dokaz,
u istinit
prepravila prizor

I *da* i *ne*
izjest će prste, kožnu svilu!

Dosadna usta, zatvorite se
Bez vas
zgusnu se usne samo za gledanje,
i mogu mi vratiti ono što je bilo
samo moje

NE NIJE NE

Tu ćemo se, vidim, ovih dana,
podižuć ramena,
uskopistit na ničem,
na vrtlogu zemljine kore,
svak će svoje utaborit
I ti prinesi ustima u magli
izabrani lijevak, reci tko si,
I ti zavitlaj u daljinu,
koju čuvam za te,
sebe

ABEL I KAIN

A da su mi i rekli
kakvu jednostavnu stvar
u mnoštvu prigodnih riječi
dovela bi me opet, šutke i pravo
do dva brata uboga
Trenutak prije nego što od zadnjeg postane
prvi
naprosto razmakne krajeve već dovršene priče
naprosto treštanje i vrisak
stanu

KAKVO JE TVOJE *NE*

Kroz njihove poglede,
pa i nevidljiva,
gospa od ulice

Pozatvaraš prozore i knjige,
i ravno, kroz svakog
koga sretnoš,
sa svjetlonosnom uzicom u ruci,
dalje, sve dalje

I na svaki nijemi pogled
kojim kažu da te znaju,
s nogama u žitkom,
stani i pobroji
sva *ne* ispod

sve nadajući se da će neko *da*
zgrabit te za šišak,
kad se odvažiš uzdignut na prste,
izdužit do nečeg,
makar i u prazno razbacivat
i *da* i *ne*,
u svačijem džepu sitniš,
užitak za usta

NEHIPNOTIČKA REGRESIJA

Ušla sam u tijelo djeteta
u kojem ću proživjeti ovaj život,
pogledala svoje ruke, uvjerala se
gdje je moj dom, kako izgleda

Govorim što vidim,
ima li ljudi, ima li hrane,
probam nešto,
od toga živim

Što se događa?
Ponekad kažu – doživi svoju smrt,
prođi kroz to, i reci gdje si

DRUGI ŽIVOTI

NA BOULEVARDU SAINT-MICHEL

Ostarjeli pjesnik
glumeć
da je stranac u zemlji
što odavno dom mu posta,
opet mi nudi svoju jedinu
svježe prepisanu pjesmu
Blaženo utočište žanra,
u tvom okrilju svi smo skriveni
Blaženi stereotipi,
tako gusto uz put posijani,
sjajimo izdaleka
do zadnjeg kutka zemljine kugle
Neka se baci kamenim kruhom onaj
tko s izvora ne želi danonoćno piti
Savršenstvo da se bude,
da oduzima dah
Na širokom Saint-Michel bd
možeš biti sve
Za tobom klizi ljubičasta omaglica
Bljeska
jaguarov zub
Tu si još uvijek jedno,
sa svime zaista jedno,
čisti nevidljivi zrak
Kako bi, uopće, mogao
oslovljen biti?
Ne, ja sasvim drugdje idem, kaže
Ja sebe više ne zanimam

RITUALI

Ne zbližiti se sad je lako
Osim toga sad se brzo mrači
Svi posjedaju u kuće
i po mliječnoj stazi
kud koji
Tamo gdje se čuva
štogod staro
i svaki otac
kao svaki otac
ni živ ni mrtav
čas otključava
čas zaključava
ah i avaj stare čipke stare zemljovide

ZAPAMTITI BERLIN

Što god sam u riječi skrila
smanjilo se u Berlin-brokat,
nedodirljiv, bahat Berlin-brokat,
za položiti lice,
prepuzati sjenu zida,
reći *hoću* i gluhom uhu
Pa, ako bdi je,
ako se nada,
doda mi glas, prepozna svoje ime,
u prizor se zgusne,
samo reci kad je to bilo,
kad?
Pod voćkom nema razgovora,
vječno je zrelo,
zar *uvijek* nije dobro vrijeme, moje vrijeme?

UZIMANJE GLEDANJEM

Dižu se s bolničkog ležaja
ponizne žene bez šminke,
uzdignu lice, udahnu
i strujne uspomena, najtanji miris,
ni sama ne zna gdje je,
i ne odbrodi iz šupljeg u prazno,
odskoči kad joj se prepriječi put
Izdaju je oči – gleda da uzme
čovječice *da* i *ne*

LJEPOTICA DOBRA SRCA

Šćepat će me, oborit do nogu,
izvući na pločnik,
da mi uzmu zlatno runo,
da mi otmu čizmice
od sedam milja

Ni ja se nisam umorila od ljudi

Kao da me ima, posegnuo si za mnom
Nagneš li se bliže
odmah počnem čeznut
Reci čega nema,
što malo vještine može

Pusti me da skončam
ne od tvoje volje,
zrak će se istrošit, usahnut usne,
zgasnut ime,
sve ću obaviti sama

jer ja sam ljepotica dobra srca
i u mnogo šta se uzdam

VEĆE LJUBAVNE POEZIJE

Ti me, zar, ne ljubiš?
Al Finac
o ljubavi zbori,
ščepa grlo objema rukama,
objesi se o nj sjedečke,
i uzmuca, sakrije oči,
znanca zovu, znalca ispraćaju,
pa i njegovo znanje o ljubavi
kvasa u samoći
I otkud sad tigar u džbunju, lirska olupina?
Skače na stol, skače za grlo
Ah, te usne ljubavnika
na stejdžu lica,
te oči, jastučni lopoči za doći,
pozatvarati kapke, urušiti kuću
u se
Tijesno je sad u njegovim riječima,
sjaje izvana,
hodaj po sjajevima

ŠTO MOŽE

Uzljubit, izljubit,
iskusna gospoja što može
S majkom i ocem ona želi
ležati
nakon svega
Pod gustom travom, pod noćnom zvijezdom
uz njih,
bez njega

ZATVORSKI DANI

Pojednostavila sam tajne
s *nikada* i *neću*

Ženice, ženice, što ti bi?!
- ljubavnika sjekiricom ubi!
Sad dresiraš prozor
da se ne miče, da spokojno zuri!

Muzika, ukrasi, odjeća!
- htjela bih, bilo čime, do tebe!

Ali prvo moram pričekati da *da* i da *ne*,
njihov tanki blebet,
prsti, već pobijeljeli, drže na ovom mjestu

ROĐEN

Mexico City, 1988.

U vlastitom tkivu
sjedi
nevidljiv prema vani
nevidljiv prema unutra
bez očiju rođen, cijelog ga je prerasla koža
čovjetina
savršeno naliježe na kosti
na sinove i kćeri
sve bolje prekriva
i nepomičnog ćuka, što li,
pa njegove vične ruke
moraju prinijeti lice licu
da znaš da još traže

BESKUĆNICA

Paris, 2003.

Ni ja se ne nagnem da raspoznam
budi li se ili u san tone
Uvire, previre na mjestu
Vrata od kuće otvoriti ne zna
Uz fasadu se popeti ne može
Iznutra vire djeca, namještaj sve zatrpava
Goruće sobe griju iznutra
Za nju je dom
komad mirnog zraka
Iz smrskane hrpe ticalo klija
do praskozorja:
čarobno dotaknut!
- da se pojave ruke i noge

VRIJEME POSJETA

A gdje si ti?

U nestvarnom, zabačene glave

Nagnu se bliže, sjaje,

kroz prореze pogledavam

- po čemu će znati da mi je bolje?

Diši! Jedi! - više mi ne znače

to što drugi traže.

Bolje mi je?

Pa, tijela izrezuju iz soba,

ostaju stolci u zrakopraznom,

sviju se, zgusnu, otklize

Nose negdje drugdje

U ledenom zraku se zrije.

U kaplji zraka, jednom se rukom oslanja,

drugom grabi, prazno priteže,

što god je ovo tijelo htjelo

sad klizi

u riječi, svakom ponaosob,

što treba, što dati

Lice mi je razborito?

Ne. Sneno. Jezik je presićušno klatno

za *da* i *ne*,

u njega *možda* više znači.

Sonja Manojlović

Rođena 1948. u Zagrebu. Na Filozofskom fakultetu diplomirala filozofiju i komparativnu književnost. Pjesme su joj uvrštavane u antologije, nagrađivane i prevedene na dvadesetak jezika, uključujući i knjige izabranih pjesama na engleskom, francuskom, poljskom i rumunjskom jeziku.

Objavila: *Tako prolazi tijelo* (pjesme, 1965), *Davnog stranca ljubeći* (pjesme, 1968), *Sarabanda* (pjesme u prozi, 1969), *Jedan espresso za Mariju* (pjesme, 1977), *Mama, ja sam don Juan* (kratke proze, 1978), *Civilne pjesme* (pjesme, 1982), *Babuška* (pjesme, 1987), *Njen izlog darova* (pjesme, 1999), *Vješturkov tanac* (pjesme, 2001), *Upoznaj Lilit : izabrane pjesme : 1965.-2002.* (2002, 2003), *Čovječica* (pjesme, 2005), *Pjesme i crteži* (sa Sašom Šekoranjom, 2008), *Hod na rukama* (pjesme, 2010), *A sa šest labradora na more putovat ću* (pjesme, 2012), *Daj naslov* (sa Sašom Šekoranjom; pjesme, 2013), *Dobri za sve* (pjesme, 2015), *Gledajući odgovore* (sa Sašom Šekoranjom; pjesme, 2018).

Dobila niz nagrada: od Sedam sekretara SKOJ-a 1966. za prvu knjigu, preko Zlatne strune na Smederevskoj pesničkoj jeseni, Pečati varoši sremsko-karlovačke, Maslinovog vijenca na Croatia rediviva, Kvirinove nagrade, Nagrade grada Zagreba i Goranovog vijenca 2016. do nagrada za izvrsnost u poeziji na festivalima u Grčkoj Indiji, Japanu i Rusiji.

Biblioteka Online

knjiga 183

Sonja Manojlović

ČOVJEČICA

© 2020 Sonja Manojlović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2020

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

xusenru / Pixabay.com

ISBN 978-953-345-781-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-782-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-783-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-784-0 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandar, Zagreb, 2005.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**

